

τῆς ἐπιμιξίας ἐλάλουν τρεῖς γλώσσας, Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν, Γαλλικὴν, ἢ Ἰβηρικὴν (1). Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἀλλαγῶ. Οὐδόλως ἀμφισβάλλομεν, ὅτι αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ ἐν Γαλατία ἢ Γαλλογραικίᾳ. Κρίνομεν εὐλογον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν μαρτυρίαν ἀξιόπιστου συγγραφέως, τοῦ ἁγίου Ἰερωνύμου [331-420 Μ. Χ.], ἐπισκεψαμένου τὴν Γαλατίαν, καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδόντος τοὺς Γαλάτας. Ὁ ἅγιος Ἰερωνύμος βεβαιῶν, κατὰ τὸν Λακτάντιον, τὴν ἐκ Γαλλίας μετανάστασιν τῶν Γαλατῶν εἰς Ἀσίαν, ἐπιφέρει ὅτι, ἐγκαταστάντες αὐτόθι ἀνεμίγησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων· διὸ καὶ Γαλλογραικοὶ ἐκαλοῦντο. «Hinc utique Galatia provincia, in quam Galli aliquando venientes, cum Graecis se miscuerunt. Unde primum ex regio Gallograecia, post Galatia nominata est (2)» ὅτι ἦσαν ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν αὐτῶν· «Et Galatae (ii) non de illa parte, sed de ferocioribus Gallis sint profecti» ὅτι τέλος, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς κοινῆς καὶ διαδομένης τῆς οὐστῆς καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν, ἐλάλουν προτέτι καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν διεφθαρμένην γλῶσσαν (3). «Antiquae stultitiae usque hodie manent vestigia. Unum est, quod inferrimus, et promissum in exordio reddimus. Galatas excepto sermone, quo omnis Oriens loquitur, propriam linguam eandem pene habere, quam Treviros (4) nec referre, si aliqua exinde corruperint, quum et Aethri Phoenicum linguam nonnulla ex parte mutaverint, et ipsa Latinitas et regionibus quotidie mutetur et tempore.» (5). Ταῦτα λέγει περὶ τῆς ἀναμιξέως μετὰ τοῦ ἰθαγενοῦς στοιχείου καὶ τῆς γλιόσσης τῶν Γαλατῶν ὁ θεῖος Ἰερωνύμος· πιθανώτατα, ὡς δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅπου τιαύτη ἐπιμιξία ἐγένετο. Ἦδη κατ' ἐκείνην τὴν χώραν λαλεῖται ἡ Τουρκικὴ, γλῶσσα τῶν κρατούντων, αἱ δὲ τότε λαλούμεναι Γαλατικὴ, Ἑλληνικὴ, εἶτι δὲ καὶ ἡ Φρυγικὴ ὄρθην καὶ αἱ σύντρεις ἐξέλιπον (6).

Ἐν Χάλκῃ τῇ 7. Ἰουνίου 1861.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Κ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ.

(1) Συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις τὴν ἀνάγνωσιν ὁλοκλήρου τῆς εἰσαγωγῆς ταύτης τοῦ ἱεροῦ Πατρ. ἐξ ἧς ὄντως πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις τὴν τότε θαυμασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔκτασιν, ἀναλογιζόμενος τὸ ἐξ ὧν οἱοί.

(2) Λεῖψανὰ τινα τῆς ἀρχαίας Γαλατικῆς ἔμειναν, ὡς εἶπεν ἡμῖν ἐσχάτως ὁ ἀξιότιμος Dr. Mordtmann· οἷον, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἀγκύρας λέγεται Heimath—heimath (=πατρίς Γερμ. ἴσως δὲ καὶ Κελτικῆ) καὶ γράμματα τινα ἐπὶ λίθων. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν τοῖς ἐφεξῆς θεοῦ διδόντος. Περὶ δὲ τῆς συγγενείας τῶν Φρυγῶν καὶ Ἑλλήνων ἴδε ἐν ἄλλοις καὶ τὴν ἀιτιολογίαν ὑπὸ Ο. Ἀβελ. (μεταφρ. ὑπὸ Μ. Δέμισα) Ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας μέχρι Φιλίππου Μέρ. Β'. Ζ. Σερ. 48—77.

(3) Ὅπως ὁμοίως ἐκίνει τὴν γογγύην τοῦ μισέλλητος Συνέκκ λέγοντος «uid sibi valent in mediis barbarorum regionibus Graecae urbes? Quid inter Iudaeos Persasque macedonicus sermo?»

(4) Hieronymi comment. in Epistolam ad Galatas Libr. 11. Cap. III, 425.—Ἐκδ. Migne ἐν Παρίσι.

(5) Ὅπως ὁμοίως εὐθέτως (stultitiam) θεωρεῖ ὁ ἱερὸς ἀνὴρ ἀρὰ γε προῦδλαπε τὰ κῦν;

(6) Περὶ τῶν Τρεβίρων, Καλιτικοῦ λαοῦ ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ ὅρα μᾶλλον Conversations—Lexicon 15 Band (Eerste Abtheilung) σελ. 184. —εἶτι Bouillet Dictionnaire d'histoire et de Geographie. Paris.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—000—

Songs of the Greeks, London 1825. (Ἑλλήνων ᾄσματα. Ἐν Λονδίνῳ 1825.)

Beaux-arts et voyages par Charles Lenormant, précédés d'une lettre de M. Guizot. Paris 1861. (Ὠραῖαι τέχναι καὶ περιηγήσεις ὑπὸ Καρόλου Λενορμάν μετὰ ἐπιστολῆς τοῦ Κ. Γκιζό. Ἐν Παρίσι τοῖς 1861. Εἰς τόμους 550.)

Λ'.

Ἐτερόζυγον ἴσως θὰ εὔρωσι τινες τὴν συνωρίδα ταύτην βιβλίων, τοῦ μὲν ἐκδοθέντος πρὸ τριάκοντα καὶ ἔξ ἐτῶν, ὅτε ἤκμαζεν ὁ ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐνθουσιασμός, καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἐπαλλε καρδία χριστιανικὴ, μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιθυμία ἀνέπλεγε τὰ στήθη, μία καὶ ἡ αὐτὴ εὐχὴ ἀνεπέμπετο εἰς οὐρανοὺς, ἡ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἡμετέρας πατρίδος, τοῦ δὲ δημοσιευθέντος πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ὅτε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν εὐχὴν διεδέχθησαν κατάκρησις, μομφή, διωγμός καὶ, διὰ τί νὰ μὴ τὸ εἶπω, μίσος. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἐποχὴν ἐνδοξοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, οἱοὶ οἱ λόρδοι Ἰωάννης Ρούσελ καὶ Πάλμερστον, οὐ μόνον ἐδιδρυγόρουν ἀλλὰ καὶ βιβλία ἔγραψον καὶ διέδιδον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος (*), ἐνῶ σήμερον αὐτοὶ οὗτοι οἱ φιλελεύθεροι τῆς Βρετανίας πολῖται, πρῶτοι βάλλουσι λίθον κατ' αὐτῆς. Αὐπηροτάτη οὐχὶ ὁμοίως καὶ ἀνερμήνευτος ἀλλοίωσις, ἥτις καὶ ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ ἐν παρόδῳ, καὶ ἐν ἄλλῳ ἐκτενεστέρον καὶ εὐδοκιμώτερον ἐπτηλιτεύθη!

Ἀλλὰ σκοπὸν δὲν ἔχω πλέον, τοῦλάχιστον σήμερον, νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου· ναὶ μὲν δὲν ἀποφεύγω τὴν πάλιν εἰ καὶ ἀνιστον, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὴν δολιχότητα τῶν ἀντιπάλων. Καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐμέμφθην ὅσακις εἶδον κακοποιῶντας τοὺς φίλους· τοὺς ἐτίμησα ὁμοίως λέγοντας παρρησιαστικῶς ὅτι λόγον εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου. Τιμῶ τὴν τίγριν ἐπιπίπτουσαν ἐκ τοῦ προφανοῦς καὶ διὰ μιᾶς κατὰ τοῦ θύματος αὐτῆς, μισῶ ὁμοίως τὸν λύκον τοῦ μύθου ζητοῦντα νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν καταβροχθισμὸν τοῦ ἀρνίου· οὐδὲ θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι κατακλυσθεῖσας ἀπὸ ὑπερβορείου δαρεικοῦ παρέστησαν ψευδῶς πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν τὰς Ἀθήνας, ὅπως δικαιοῦσαι τὴν στρατιωτικὴν κατοχὴν.

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ σύζευξις τῶν δύο βιβλίων, τοσαύτην ἐχόντων ἡλικίας διαφορὰν; τὴν ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην θὰ εὔρη καὶ ἀνευ τῆς βοηθείας μου εἰς τὴν παραῦσαν βιβλιογραφίαν ὅστις δὲν βαρυνθῆ νὰ ἐπεξέλθῃ αὐτῆν. Ὁ Δημόκριτος ὠνόμαζε *πλειονεξίαν τὸ πάντα λέγειν*, ἐγὼ δὲ προσθέτω καὶ αἴτησιν· διότι λέγοντες πάντα, ἐκλαμβάνομεν τὸν ἀναγινώσκοντα εὐχόθη, ἀνίκανον νὰ ἐκνοήσῃ οἰκοθεν καὶ τὰ ἀπλοῦστερα.

Ὁμολογῶ ὅτι, ἐπειδὴ τοῦ πρώτου τῶν ἀναγγελλομένων ποιημάτων παρήλθε πρὸ πολλοῦ ἡ ἐποχὴ,

(*) Περὶ φιλελλητικώτατου τινὸς συγγράμματος τοῦ λόρδου Ἰωάννου Ρούσελ, μεταφρασθέντος καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ Spectateur de l'Orient (φυλλάδ. 44—45, τοῦ 1855, σελ. 240.

μόνος δε ἐπέζησε τοῦ ἀνωμόμου ποιητοῦ ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ μεγαλοσύνην αὐτοῦ, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, θὰ ἦτο ἴσως κολυτέλεια· ἀλλ' ἔνδον πρόκειται νὰ ἀναλύσω ἢ νὰ ἐπικρίνω τὰ ἐν αὐτῷ δεκαπέντε ἄσματα, ὅσον ἐνθερμος καὶ ἂν εἶναι τοῦ γράψαντος ὁ φιλελληνισμός· τὸ κξιοσημείωτον εὐρίσκεται ἀλλὰ χροῦ ἀνασκαλεύων τὴν ἐξ ὀλίγων ἀλλ' ἐκλεκτῶν βιβλίων συγκειμένην βιβλιοθήκην τοῦ μακαρίτου Ἀνδρέου Λορέντιου, ἀνδρὸς ὑπηρετήσαντος, ὡς γνωστὸν, μετὰ πολλοῦ ζήλου τὴν πατρίδα, εὖρον μεταξὺ ἄλλων περ' ἔργων ἐγγράφων, ἅτινα φυλάττει εὐλαβῶς ἢ χήρα αὐτοῦ, καὶ ἀντίτυπον τοῦ προκειμένου βιβλίου κομψῶς δεδεμένον. Τὰ ἐν αὐτῷ δεκαπέντε ἄσματα, τῶν ὁποίων τὰς ἐπιγραφὰς θὰ παραθέσω κατωτέρω, ἐτονίσθησαν κατ' ἤχους Ἰταλικῶς καὶ ἀγγλικῶς, οἷτινες καὶ διὰ μουσικῆς σημειογραφίας σημειοῦνται πρὸ ἐκάστου αὐτῶν· εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τοῦ βιβλίου ὁ ποιητὴς ἔταξε χειρῶν γραφῶν τὴν ὑπ' αὐτοῦ γινομένην ἑλληνικὴν μετάφρασιν δεκατριῶν ἐκ τῶν ἄσμάτων τούτων. Ὡς ἐξ αὐτῆς φαίνεται, ὁ γράψας δὲν ἦτο ἀμύητος τὴν ἀρχαίαν οὔτε πάντῃ ἀγευστος τῆς καθ' ἡμᾶς· συνέμιξε λοιπὸν καὶ τὰς δύο· ἐκ δὲ τῆς ἀτέχνου συμμίξεως, τῆς συναλοιφῆς καὶ τῆς στενοχωρίας εἰς ἣν ἀδιακόπως εὐρίσκετο εὖρεκα τῶν μέτρων, προέκυψε τοιοῦτο κρῆμα ἀλλόκοτον καὶ μάλιστα πρωτοφανές, ὥστε ἐνόμισα ὅτι καὶ οἱ περὶ τὰ γλωσσικὰ ἀσχολούμενοι καὶ οἱ περίεργοι θὰ μ' ἐγνώριζον χάριν ὅτι δὲν ἀφῆκα ἀγνωστον τὸ ἰδιογενές τέκνον τοῦ φιλέλληνος τῆς Ἀλδιδόνης υἱοῦ.

Με ἀγράφοντας ἐνταῦθα τὰ ἄσματα ταῦτα, φυλάσσομεν τὴν αὐτὴν τάξιν, τὴν αὐτὴν στίξιν καὶ τὴν αὐτὴν ὀρθογραφίαν· ὁ πίναξ ἐγγράφη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, ὡς καὶ ἡ ἀφιέρωσις. Ὀφείλων δὲ νὰ καταδείξω εὐγνωμόνως, καθὼς Ἕλληνα, τὸν ἄκρατον πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ, προσθέτω ὅτι καὶ διὰ σχεδὸν οὐρανοῦ παριστάντων Ἑλληνίδας εἰς Θεσσαλονίκης, καὶ τὸν ναύαρχον Μισούλην ἀγορεύοντα πρὸς τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, ἐκόσμησε τὸ σύγγραμμα. Ναὶ μὲν αἱ Ἑλληνίδες φέρουσιν ἀνεμμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ ὁ ἀγένειος καὶ εὐθύρην Μισούλης γαυριᾶ διὰ τὴν φουστανέλαν αὐτοῦ· ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι τὰ ἐξωτερικὰ σύμβολα καθ' ἃ ἡ δουτικὴ Ευρώπη διέκρινε τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα, καὶ δι' ὧν ἐζήτει νὰ συνδέσῃ τὴν ἄλυσιν τῆς νεωτέρας γενεᾶς πρὸς τὴν ἀρχαιοτέραν, ἦσαν οἱ ἀπλοϊκώτεροι τρόποι καὶ τὸ ἐνδυμα.

Ἰδοὺ ἡ ἀφιέρωσις·

«*Αμαρτίαις βαρβάρου τινὸς
εἰς τὴν γλῶσσαν Ἑλληνικὴν
καὶ εἰς τὴν τέχνην ποιητικὴν
ομολογοῦμεθα διὰ τὰ τέχον
τὴν συγχώρησιν
τοῦ ευγενοῦς Ὑδριωτῆ*»

Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ πίναξ·

α Κατάλογος

» αἱ ᾠδαὶ ἐρμηνεύονται ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως· καὶ αἱ αὐταὶ μελωδίαις » εἰς ταῖς ἐρμηνευομέναις καὶ εἰς ταῖς πρώταις ἀφ' » μούζονται

» ἡ ἐξοδος

» ἡ ἀπονόστησις

» ἡ τιμωρία διὰ Ψαρά

» *Μιαυλι ὁ ναύαρχος μέλλων τὰ κατὰ τὴν*
εαυτοῦ ναῦν

» ὁ ταύτης νυκτερείων

» ἡ μάχη εἰς τὸ βρέφος τοῦ εὐδα

» αἱ Σουλιώταις

» *Χάϊδα εἰς ταῖς Σουλιώτιδας*

» ὁ χαιρετισμὸς

» *ᾠδὴ εἰς τὸν χορὸν*

» εἰς (*)

» εἰς τὸν θάνατον Βερῶνος τοῦ ποιητοῦ

» ὁ πλατῶμενος »

Μετὰ ταῦτα ἔπονται τὰ ἄσματα ὡς ἐξῆς·

η ἐξοδος

εἰρηχῆς το γλυκὺ

πᾶ, τερψίς τ' ἡ ευφρων;

Χαιρε κυμα τραχὺ

καὶ πορτικὸν χερμῶν;

Καταρι χαιρε συ

βροιτηγορε(ναυτη); —

τιν' ἀντίον τοῦ

θα ἀξῆς θάνατε;

α ἡ ἀπονόστησις

Το ρόδον φερε ἴπυ Σπαρτην,

ἀπο νησον το κρασί,

ἴστον αἰθερα πόρρω κρημαστήν

ἴδου ναῦν δομονδε πλειί.

εἰς λιμενα συ, υἱρα τάχῃ

φερε μεσον προθε παρί

θὰ ηχησον παιαγικαί

τριγυρω ναυαρχον φωναί.

Χαρά - το φιλημα κραστῶν,

ἀδελφῶν τ' ἀσπασμοί,

τις πορτικῶν - τις με στρατῶν

πειρῶν κινδόνευμα.

(*) Εἰς Κωνσταντινούπολιν. Σ. Π.

εἶδον, ἐπλήξαν, ἐνιχᾶν
στολον τῶν βαρβαρῶν,
ὡς στρουθοὶ ἔραχάν
εφυγον ταξες τῶν ἐχθρῶν.

νᾶ ασφαλος ὁ ἀλιευς;
καὶ ἀργυροειδές
το κύμα θὰ περαση ἢ γαῦς
τοῦ εἴρου δια νυκτες;—

ἔλατε, καλεῖ τὸ σπατὶ
αυθέντη του ἀλκιμῶν.
κνήματα, ζήλω σᾶς ταχὺ
δοτε μᾶς φιλον γαντᾶν.

ἡ τιμωρία δια Ψαρά

ὦ Ψαρά, δια σου πικρὸν ἴστεναγμὸν,
νᾶ τιμωροῦμεν ἢ ἴθουμεν δὲν θρηνώδοι,
μᾶς ξίφος θὰ σχιση τῆν γᾶν ἴστον ἐχθρὸν,
πρὶν ἴστουτην πέτραν σᾶς μνηματι γλυφῆ.

πρῶτη τοῦτο κύμα δὲν θέλει φιλεῖ
ἴπαρῶ εἰς κορμὶ πολυ φιλῶν γελῶν,
μᾶς καθοδοῦ εἰς σε θὰ δεῖξη ταχὺ
Τυρκῶν με τῶν αἵμα ὀλον δαφοινῶν.

σᾶς αὐραὶ μαχηφορὸν μᾶς το παρὶ
αὶ πρηθουσαι φονους ὀδηγῶν ἴστον ἐχθρὸν
θὰ στίλουν, θυγατέρων σᾶς νοστερινοὶ
οὶ θρηνοὶ καρδίας θὰ ἐκπλήξουν τῶν.

Μιζουλι: ὁ ναυαρχος μελλῶν νᾶ καιη τὴν εαυτοῦ ναῦν

κάλλια γλοῦξ νυκτερινῆ
ἄς περτη ἢ κερατωδῆς,
σε πρὶν ἄς προσκυνῆ
ἠλλοῦ ἢ ἀκτίς;
ὦ φιλοι, θανετε
πρὶν δουλευετε; θυμὸν
δὲν ποτε αφετε
καὶ ὀρκον προτερὸν;—
ὀρθα τὰ ματια
σᾶς δίδουν λογία,
γαὶ τουτα
τῆν φλογα
ποῦ ἠψᾶ προεχει.

οὶ Μαραθῶνιοι
δὲ αἰθερα τρεχουν
οὶ πάλαι ἀθανατοὶ
τὰ μᾶς ὀδηγουν;
ἐχθροὶ χλωροὶ θελουν
ἠγαι με ἀστραπῆ
παρῶ εἰς μᾶς ὀδῶν
σαλου ποῦ θὰ ἀψῆ

γαὶ τουτος οἰωνὸς
ἴπο μᾶς θέλει θαμβῆ
εἰς αἰωνας ἐχθροὺς
που Ἐλλας ἀν μισῆ.—
Ἐλλας δεχῶν φωτῆν
συ τ', Ἐρος, νοστερῆν;
τῶν φιλοι
σημαινετε;
σᾶς ἀφινῶ ὀρχην.—
ἀρα Ἐλληνικῆ
ἀλαλή; πῦρ ὀβερρουσῶν;—
ξίφων τὰ ἀστραπῆ
με φιλων ματι ὀμου.

ὁ ναύτης νυκτερευῶν

ἀφες ξίφῃ μνησοιδῆ,
καὶ τῶν σύμβολων ἀέθας κενῶν;—
ἐλευθεροῦς, νᾶ, προσανδᾶ
εἶλας τοῦτο νυκτερινῶν;
το κύμα μ' ἀφραν συμφωνεῖ
μορμυρον με θεία χαρὰ,
« Ἐλλας ἀνα »;
« Ἐλλας ἀνα »;
καὶ πορτιος ὀθυρὸς βραχει μὲ τοῦτη φωνᾶ
ἐλευθέρου.

τὸ σπηθὸς ἀν φρισση διὰ
βρεφος σπητὶ τε το κενῶν,
ἐλλίς ἀνωθεν θὰ ἀψῆ
χαρὰν ἀπ' ἀστερωῶν ὀδῶν.
οὶ φυλακες ἐλευθερίαν
νυκτῶν διὰ νυχτα ἠπειαν.
ἐλευθερου
ἐλευθερου
οὐρανῶν κάλλος γελᾶ γλυκὺ μὲ ὀμοφωρσίαν
ἐλευθέρου.

ἡ μάνα εἰς το βρεφος ποῦ εὐδᾶ

νυκτῶν φιλη ψυχῆ; μὲ μάνα
ἀγγυλιᾶ ἐλευθερίαν
μην θαμβοῦ; ἀλαλή τυχαινεῖ
περρῶν εἰς σᾶς ἀντία.

σαλιγῆς ἀς ὑποδοτιν ὀδῶν
σκιὰν διδῆ σύμβολον
Νικη θὰ ἀ' ἐξυπνισῆ τῶν
θὰ καμης, φιλῶν, ἠπειαν;

τριγυρῶ τῶν πατέρα δουλοὶ
στεχουν, καὶ που βυζαντε
στηθος, τρομοῦν, φοβουσε χειλῆ
ευχῆ ἠτο κατᾶρα.

ἢ ἀκανθη σου ἀρθῆ δίδει,
γῆ ἀρτι φόνου καρποῦ,

καὶ πόλεμος ἰδρῶν ζητεῖ
εἰρηγήν σου οπαδόν.

οἱ Σουλιώταις

ποιοὶ μὲ ἀετὸν
ἔς τὴν πέτραν συγγεφόν
ὡς τι βροῦτηφορὸν ;—
γὰ Σουλιώταις.

τώρα λοφὸν λοφὸν
δεινὴν τρεχούν
ὡς κύμα, γὰ χεῖρῶν
ἀφροῦ λογῆς.

τὴν φλόγα γὰ εὐφρόν
ὁ φυλαγῶν μαχῆ
σημαίνει, τοὺς καλεῖ
ὁ στρατηγός.

τῶρ' ἀκούε υἱόν,
γὰ μάτι φοβερὸν,
ὡς λαμπρὴ γὰ ἀσπρὸν
ὁ σιδηρός.

πᾶ φῦγε ἀμαχὸς
κυρτὸν ἄφες ἕϊφος
κραλεῖ ὁ θάνατος
Τουρκὸς σ' ἠρώ.

Φόβος Ἀλκὴ ἄρα
γὰ σὰς τὰ θρόνια
γὰ τὰ πεπραγμένα
τὰ σὰς τερπὸν.

Χαίδω εἰς ταῖς Σουλιώτιδες

ἀξίαι ἀς ἦθε ἀνδρῶν
ποῦν ἐστειλετ' εἰς ἐχθρὸν
σπατι τὸν υἱὸν δια τὸν
φυλάγεις;

ἀς τὸ κερατωδὲς πατηθῆ
σεις, Ἑλλάδος περιστερὰ,
ἀρα; ἐχθρὸς ὡς αἰστοὶ
διασπάσσετε ;

μὰ τοὺς ὄρκους σιωπηλοῦς;
μὰ τὰς σκίας εἰς οὐρανοῦς
τῶν παλαί, ἀτὰς ἢ ἐχθροῦς
εἰς τυμβὸν δοτε;

παῖαν τῶρα δὲν χορδὴ
ἕϊφος εἶναι δὲν ἰσθὲς
ἀντίς γλυκίων φοβεραῖς
σὰς παρέχετε ;

σὰς τὸ μάτι εὐγενῆ
δι' Ἑλλάδα ἀς δεῖξῃ
τοῦ Ζηλόν' σε πατρὶς ἐχθροῦς
μὴν θέλουν πατεῖ

καθ' ἴνας, ὡς ἀνδρ' ἰδῆ
ἢ τῆς ἐραστῆς παρασταθῆ
ἀνα ἢ μοῖρα ἢ φῦγη
μετεῖ ἐχθροῦς.

ὁ χαιρετισμὸς

εἰς πορφύρην θάλασσαν
εἰς ἐλευθερῶν τὸ σπατὶ
εἰλα Φραγκὲ μὰς γὰρ θάσσοῦ
εἰρηγήν θέλει Ζητῆ
σε φυλαγούν ἠρώς
ὡς θεαῖς γὰ μὰς κόραϊς

τὸ κρασί δὲν εἶναι Χίου
πατουνταὶ τὰ ἀρθῆ
τὰ βίην τοῦ πολέμου
ἀκούε τοῦ φωνῆ
ὁ μὴ Ἐλευθερεῖν
εἰς μὰς γελα γλυκίαι

εἰλα εἰς τὸν Μαραθῶνα
εἰς Σαλαμίνα καλοῦν
σε Ἑλλήνων προγόνοι
γὰ θεῖαν τὴν σκιάν
φρῖσσον βροῦν τοῦ σάλου
βαρβαροὶ ὡς οἱ πάλαι

ὠδὴ εἰς τὸν χορὸν

εἶπε Τουρκὸς ἀλύτῳ
γὰ, εἶμαι Ἡρακλῆς,
καλὴν Ἑλλάδ' οπαλῶν
'στὴν οχθρὰν θάλασσην—

εἰς πορφύροδν τὸν σάλου
γαῦς ὡς Κυπρῖσσα θεα,
ὡς Ἀπολλῶνα μὲ τοξόν
γὰ γεὸν μαχατὰ.—

βαρβαρὰ πὸν ἢ ταξίς
ἕϊφος καὶ λεοντῆ
ἀρα σὺ θὰ ταριξῆς
τὴν Ἑλλάδα καλὴ

ὡς τυμψὴν μὲ μαλία
χρυσῆ, μὲ φαρετραν,
μὲ βίονε οἱ τερατὰ
θηρῶν θέλουν δαμῶν.

ἀπειλε τοῦτος, τοξόν
λοιπὸν ἐκλαγῆς τῆς,

δεχεται, σπηλι βαρβάρου,
ἢ εχειτο τοῦ φυγῆς.

πάτε πάτε Ἑλλήνες
μέχρις αγρα εἰς σᾶς·
αὐ δὲν ορῆ και ἀνλωνες
παροῦν τον ἴπο σας οργης.

εἰς (*)

αστερ των πολεων;
μέχρις το συγκεφόν
σκιασε σου χορὸν,
σ' εἶδεν η γῆ.—
χρεωστῶν γὰ εχουν
σε ἀβυσσοι,

ἀντὶ αυρων λοιμὸς
θὰ σκηψῆ εἰς εἰσᾶς,
τους τρεφει ἀπο γᾶς
τερψιν φοβοῦν,
ψυχας δαιμονικὰς
ο.λοι δεικνουν.

αστερ; κεκλον υψοῦ
εἰχεσ του ουρανοῦ
ὡς ἀπάτη συ
φ.λογοειδῆς
δε αἰθερα ταχὺ
εβγας ἴπο μᾶς.

εἰς τον θανατον Βυρωνος τοῦ ποιητοῦ

γὰ ξῖφος και η λυρη τοῦ
η Μοῖρα εσχισε ταῖς χορδαῖς
η Νικη ἔθρητισε πως εἶδω
δεν εἶναι φιλος μαχατᾶς

εὐδᾶ μὲ σεμτους παλαιους,
τοῦ κλεος μὲ κλεος αυτῶν
Ἑλλας; ο σου και α.λλοτριος
Φραγκος φιλιτατος σου υἱῶν.

ὡς πάλαι κλεινη, εσταθης
γα ασπασης τον μελωδῶν
ἴτυφλωσε σε μελας ἀχλὺς
γα θανατου τον ὀμαδοῦ.

α που θεοὶ που μας ἀμβροσιος
τις φαρμακος ; εἶπεσ, αυτην
χαμαλ ερριψης, ματαίως
ζητεῖ σε Νικη τῆν κωφην.

εβγα α.λην σου φοβερῆ,
εβγα ματίου το δεινόν

(*) Εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ τίτλος δὲ εἶναι γεγραμμένος ἑγγλωττῆ και διὰ μολυβδοκοινδύλου. Σ. Π.

η φλοξ μαχῆς ηῖε πυρὰ
γυὲ βαπτει σου το συμβολον.

ο πλανῶμενος

ἴ το ιερὸν το παλαιον
παῖζει η.λίου η ακτις,
ὡς αν Φοιβον γιανικὸν
μὲ τόξον τρεχοντ' εἶδης.

γὰ σεληνη ἴ τα ανθῆ
γε.λᾶ ὡς θιὰ γσαρις,
ὡς Ἑλευθερια μὲ
ε.λαις Χαριταις κα.λαις.

γὰ η χθων τους ουρανοῦς
μιμειται μ' αἰ.λαις χροαις—
δεν φοβεῖ με θάνατος
αν με διέξεται πατρις.

γὰ; ανθος μικρὸν χαμαλ
βλέπει χαιρῶν ἴπο σκιαῖς,
η ημέρα ελευθερῆ
ουτως χαρὰν φέρει μᾶς. »

Και ταῦτα μὲν ὁ φιλέλλην Βρετανός· μεταδῶμεν
δὲ ἤδη και εἰς τὸν Γάλλον φιλέλληνα·

(* Επειται τὸ τέλος).

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων και παροιμιῶν
ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σημερινοῖς κατοικοῖς
τῆς γῆσου Κυθήρων.

(Συνέχ. ἴδε φυλλιάδ. 276, 277, και 278.)

—000—

Ἀποκόπιω. Σημαίνει τὸ ἀπαγαλακτίζω, εἰς οὗ
« ἀποκοψιάρικο παιδί. » « Ἄρνι ἀποκοψιάρικο »,
ἢ ἄλλο ζῶον, τουτ. νεαρὸν, τρυφερὸν. ἔχει δὲ και
τὴν σημασίαν τοῦ προσδιορίζω τὴν ἀξίαν, ὡς,
« τοῦ ἀποκόψης τὴν τιμῆ ».

Ἀποκοποῦ. (ἐπίρ). Σημαίνει τὸ, συμφωνῶ ἔργον
τι ἢ οἰκοδόμημα κατ' ἀποκοπὴν ἢ προσδιορισμὸν
τιμῆς, ὡς, « τὸ ἔδωσε ἀποκοποῦ ».

Ἀποκοσκορίδια (τά), λέγονται τὰ ἀποκοσκινι-
σθέντα σκύβαλα.

Ἀποκοτιά (ἡ) ἐκ τοῦ ἀποκοτιῶ, λέγεται τόλμη-
μάτι. Ἐξ οὗ και « ἀπόκοτος ἄνθρωπος », τουτ.
τολμηρὸς ἢ δραστήριος.

Ἀπαλειγάδι, ἢ ἀπο.λειγάδι. Καλεῖται τὸ ἀπο-
λειφθέν μικρὸν μέρος τοῦ σάπωνος διὰ νίψιμον. (Ἐ-
σως ἐκ τοῦ ἀπαλείφω). Λέγεται και ἀποσάπουνο.